

Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2½ πέννες
Τὸ πρῶτον φύλλον κάθε μηνὸς δωδεκασέλιδον, ἐπίσης δραχμ. 2.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὸν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν
ἐπιτηρείας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΛΗΡΩΤΩΝ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐπίσης δραχμᾶς 80. Ἐξέμνητος
δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λιγύοντος γράσει διακριμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ἑλῶν ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν ἀλλήνια 10.
Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀνάλογως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΘΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην ἰουλιώτατος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐβριώτου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάτειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος

Ἐν Ἀθήναις, 29 Ἰανουαρίου 1927

Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 9

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ἀπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Ἐνῶ ξεφόρτωναν τὶς πιρόγες, ὁ Πατατούκας καταδέχτηκε νὰ ἀπιτρέψει στὸ μαθητὴ του νὰ τὸν συνοδεύσει στὴν πόλη.

Ὁ καθηγητὴς δὲν περπάτησε πολὺ καὶ θρονιάστηκε στὸ πρῶτο καφενεῖο ποὺ ἀπάντησε, ἐνῶ ὁ Μακρό, θαμπωμένος ἀπὸ τ' ἀξιοθαύμαστα ποὺ πρώτη φορὰ τ' ἀντίκρυζε στὴ ζωὴ του, ἐξακολούθησε τὸν περίπατό του ἕως τὴν πλατεῖα τοῦ Διοικητηρίου, ἔπου ὑψώνεται τὸ ἀγαλμα τοῦ στρατηγοῦ Φαιντέρμπ.

Εἶναι ἀδύνατο νὰ σὰς περιγράψω τὸ θαυμασμόν τοῦ μικροῦ ἀγρίου. Στεκόταν μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα μπροστὰ στὰ εὐρωπαϊκὰ σπιτία καὶ χάζευε κοιτάζοντας τὰ μαγαζιά καὶ τὰ πεζοδρόμια. Μὰ ὁ παιδαγωγός του δὲν τὸν ἄρισε καὶ πολὺ σ' αὐτὴ τὴν ἀπόλαυση:

— Ἐμπρός! δρόμο γιὰ τὸ Δακάρ! Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ χαζεύεις σ' αὐτὸ τὸ παλιοχωριουδάκι! Τί θὰ κάνεις τότε, κουτάδι μου, ἔταν θὰ ἴδεις τὸ Παρίσι καὶ τὰ καφενεῖα τῆς Μονμάρτρης;

Ἔστερ' ἀπὸ πορεία τριῶν ἡμερῶν, ἀρκετὰ εὐχάριστη, γιὰτὶ ἔγινε στὴν ἀκρογιαλιά μὲ τὴν δροσερὴν αὐρα τῆς θάλασσας, τὸ παραδάνι ἔφτασε στὸ Δακάρ.

Ὁ Πατατούκας κατέθηκε γεμάτος ἀξιοπρέπεια καὶ σεργιανοῦσε μὲ τὰ χέρια στὶς τσάπες. Πρέπει νὰ ὁμολογήσουμε ὅτι ἦταν κάπως στὰ συγκαλά του, γιὰτὶ ἀπὸ τὸ πρῶτ' εἶχε πιεῖ μόνο δύο ποτήρια ροῦμι.

Ὅσο πλησίαζε στὴ Γαλλία, τόσο ἐπαίρνε συναίσθηση τῆς σημασίας του.

Δὲν ἦταν τυχαῖος ἄνθρωπος τώρα ὁ κ. Πατατούκας! Δὲν ἦταν ὁ δυστυχομένος ἀπένταρος, ποὺ βγήκε πέρου στὶς ἀκτὲς τῆς Ἀφρικῆς, ζητώντας τόχη! Σήμερα ἦταν ὁ παιδαγωγός, ὁ κηδεμόνας ἐνὸς διαδόχου, — διαδόχου μαύρου, εἰν' ἀλήθεια, ἀλλ' ἀδιάφορο! Ἀξίζει κι' αὐτὸς ὅσο κι' οἱ ἄσπροι συνάδελφοί του, ἀφοῦ ὁ πατέρας τοῦ ἔδινε στὸ δάσκαλο τοῦ γιοῦ του ἕνα

Στὸ ἔξῃς θὰ ζῶσε μ' ἄλλα του τὰ καλά, ἀφοῦ ἦταν κιόλα πλούσιος, πολὺ πλούσιος, ἐξασφαλισμένος.

Ἐνα μόνον ἔσχυοσε ὁ καλὸς μας ὁ φίλος: ὅτι οἱ πολῦτοιμοὶ ἐκείνοι θησαυροὶ δὲν ἦταν δικαίᾳ του, ἀλλὰ εἶχε ἀπλούστατα τὴ διαχείρησή τους.

Ἐ, αὐτὰ ἦταν φιλοδουλειές! ὁ κ. Πατατούκας δὲν τὰ λογάριζε!

Κοίταζε νὰ φύγει μὴν ὄρα ἀρχύτερα ἀπὸ τὸ Δακάρ καὶ νὰ ξεφορτωθεῖ τὴν ἀκολουθία του ποὺ τοῦ θύμιζε τοὺς Ἀκούτοναρ καὶ τὸ βασιλιά Γόφφα. Τοὺς ἄρισε λοιπὸν ὄλιος νὰ περιμένουν κι' ἔτρεξε ὀλόθισα στὸ πρακτορεῖο νὰ ρωτήσῃ πότε ἔπρεπε βατόρι γιὰ τὴ Γαλλία. Ἦταν τυχερός, γιὰτὶ τὸ ἀτμόπλοιο «Ἀφρικὴ» ἔφευγε τὴν ἄλλη μέρα γιὰ τὴ Μασσαλία. Ὁ Πατατούκας κρᾶττος ἀμέσως τὶς θέσεις ποὺ τοῦ χρειάζονταν καὶ β-στερα δῆλωσε στοὺς μαύρους ὅτι δὲν τοὺς χρειαζόταν πιά. Δὲν τῶσε μὲ πολλὴν εὐγένεια, ἐννοεῖται, καθὼς τὸ συνήθιζε:

— Ἐμπρός, δρόμο! τοὺς φώναξε. Ἀρκετὰ εἶδα τίς φάτσες σας. Χαιρετίσματα στὶς κλύδες σας καὶ στὸ γεροξκουτιάρι τὸ βασιλιά σας!..

Οἱ μαύροι δὲν κατάλαβαν βέβαια τί τοὺς ἔλεγε, μὰ ἀπὸ τίς χειρονομίες του εἶδαν ὅτι ἔπρεπε νὰ ξεκινήσουν γρήγορα γιὰ τὴν πατρίδα τους.

Αὐτὸ κι' ἔκαμαν ἀμέσως.

Ὅσο ὁ Μοριμπά, ποὺ μιλοῦσε κουτσά-στραβά τὰ γαλλικά, δὲν ἐνοουσε νὰ φύγει ἔτσι εὐκόλα. Κι' εἶχε τὸ λόγο του. Τί θὰ γινόταν ἡ Ἰσλέ;

Ὁ πιστὸς μαῦρος εἶχε πολεμήσει ἄλλη μὰ φορὰ νὰ πείσει τὴ μικρὴ ἑ-τι ἡ τρέλλα τῆς εἶχε βρατάξει ἀρκετὰ κι' ὅτι ἔπρεπε νὰ γυρίσει τώρα μ-ζι του στὸν μπαμπά-Μαμοῦ, ποὺ θὰ ἡ-

«Ὁ Πατατούκας ἔκανε τὸν περίπατό του στὴν ὄχθη...»
(Σελ. 65, στ. γ')

κουτὶ μὲ χρυσάφι κι' ἕνα πράσινο διαμάντι ποὺ ἀξίζει ὀλόκληρο ἑκατομμύριο!

Καὶ μ' αὐτὴ τὴ σκέψη ὁ Πατατούκας πῆγαινε νὰ χορηγήσῃ ἀπὸ τὴ χαρὰ του.

Ἐπιτέλους βρισκόταν τώρα σὲ μέρος ἀνθρωπίνῳ, μὲ σπιτία καὶ μὲ δρόμους καὶ προπάντων μὲ καφενεῖα, ποὺ γι' αὐτὸν ἦταν ὄλη ἡ ζωὴ. Ἐπαψε πιά νὰ εἶχε μέσα σὲ κλύδες κι' ἀνάμεσα σ' ἀγριανθρώπους, ἔπου τόση πλήξη ἐνοιοθε ὁ παρισινὸς γλεντζές.

ταν πολύ δυστυχημένος εξ αιτίας της. Τά ίδια της έλεγε κι' ο Μοκοκό, μ'α της μικρής το κεφάλι ήταν αγύριστο. Τό αποφάσισα να πάει στη χώρα των λευκών και θά πήγαινε! Αν ήθελαν να μ'η τη βοηθήσουν, θά τάδγαζε πέρα μοναχή της. Νά γυρίσει πίσω; Ούτε νά τ' ακούσει! Καλύτερα νάπινε τό κοχύλι της νά πεθάνει!

Τί μπορούσε κανείς νά πει μπροστά

«Φαντάσου πώς θά καθίσω κανένα μ'ηνα εδώ μέσα...» (Σελ. 74, στ. β')

σ' αυτή την επιμονή; Ο Μοκοκό κι' ο Μοριμπά τό πήραν απόφαση και σκέφθηκαν τώρα πώς θά τά κατάφερναν νάνεβάσουν την Ίσλε στό πλοίο, δίχως νά την πάρει κανένας είδηση. Μά ή Ίσλε είχε καταστρώσει τό σχέδιό της στό δρόμο: Θάμπαινε στό καλάθι της, θά την ανέδαζαν στό πλοίο, θά κρυβόταν ως πού νά βγούν στό πέλαγος κι' ύστερα θά φανεωνόταν. Τί μπορούσαν τότε τής κάμουν; Ο Πατατούκας θάκαινε την κηδεμονία της θέλοντας και μ'η.

Γι' αυτά όλα ο Μοριμπά έδωσε στον Πατατούκα νά καταλάβει, ότι δεν θάφαιγε πριν ανέβασει μόνος του τις άποσκευές στό πλοίο.

Ο Πατατούκας βρήκε πολύ λογική αυτή τή σκέψη, τού ανέθεσε νά ταχτοποιήσει τις άποσκευές κι' αυτός ξεκίνησε γιά νά βρει κανένα έδραλίκο σαράφικο, όπου θάλάγαζε τό χρυσάφι με νομίσματα.

Έτσι ο Μοκοκό κι' ο Μοριμπά βρήκαν ευκαιρία νά πάρουν όλα τά μέτρα τους γιά νά περάσει όσο τό δυνατό πιό άνετα ή μικρή προστατευόμενη τους μέσα στη φυλακή της. Ο αγαθός μαύρος έκλαιγε καθώς ταχτοποιούσε τό καλάθι. Η Ίσλε όμως γέλοσε με την καρδιά της.

— Φαντάσου, έλεγε στό Μοκοκό,

ότι θά βγώ απ' αυτό τό καλάθι και θά βρεθώ στό Παρίσι! Τι όρατα πού θάνα!

— Και τί μ'ες νοιάζει γιά τόν Πατατούκα; Μπορεί ποτέ νά με ρίξει στη θάλασσα; Θά θυμώσει, θά βρῖσει, θά τά σπάσει όλα, αλλά εγώ θά τελειώσω τό ταξίδι μου!

Στό μεταξύ, ο Μοριμπά δεν έχανε τόν καιρό του. Έστρωσε μαλακά από μέσα τό μεγάλο καλάθι της Ίσλε γιά νάναί ναπαυτικό, και της έβαλε μέσα δυό κουτιά με κονσέρβες κρέας, μιά μποτίλλια νερό, ένα μαχαίρι και μερικά άλλα μικροπράγματα. Κι' αν τόν άφιναν εκεί, θά σώριαζε όλόκληρη προμήθεια.

— Μά τί έπαθες, Μοριμπά; τού είπε ή μικρή. Φαντάζεσαι πώς θά καθίσω κανένα μ'ηνα εδώ μέσα; Μ'ην ξεχνάς ότι αύριο κιόλας θά βγώ έξω.

— Δεν πειράζει, έλεγε ο μαύρος, κλαίγοντας όλοένα, καλύτερα περισσότερα παρά λιγότερα.

Υστερα εξήγησε στην Ίσλε τί έπρεπε νά κάνει γιά νά βγει από τή φυλακή της. Θάσπρωγχε τό σέπκωμα, θάδγαζε τό χέρι της από τό άνοιγμα, θάκοβε τό σπάγγο με τό μαχαίρι και χόπ! θά πηδούσε έξω. Τά δυό παιδιά δεν μπορούσαν παρά νά θυμάσουν την τόση προνοητικότητα τού πιστού Μοριμπά.

Όσοσο ή ώρα είχε περάσει με τις προετοιμασίες αυτές κι' έπρεπε νά βιαστούν νά πάνε τά πράγματα στό βαπόρι, πριν από την ώρα πού είχε όρισει ο Πατατούκας.

Οι μαύροι φορτώθηκαν τά δέματά τους, ο Μοριμπά πήρε ο ίδιος τό καλάθι με την Ίσλε, και ξεκίνησαν όλοι γιά τό λιμάνι. (Ακολουθεί)

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ

Μέσα στό βράδυ, στό σκοτάδι, φεύγουν οι φίλοι οι αγαπημένοι. Τά χέρια άγοσθν νά χαριστούνε και ξαναπαίνομαι και πάλι.

Τό πλοίο σφυρίζει, άντιβουίζει τό σκοτεινό, μαύρο λιμάνι. Φεύγουν οι φίλοι οι αγαπημένοι μέσα στό βράδυ, στό σκοτάδι.

Τά χέρια πιάνομαι και πάλι, κι' άγοσθνε ν' άποχωριστούνε. Τά φάτα γνέφουν και σαλεύουν και στά νερά χοροπηδούνε.

Δυμένη ή βάρκα περιμένει κι' όλο άναυχόμωνα σαλεύει. Μέσα στό βράδυ, στό σκοτάδι φεύγουν οι φίλοι οι αγαπημένοι.

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΚΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

Και μέσ' στην άγωνία του, γύρισε γιά νά ιδή τί γίνεται ο σύντροφός του. Γιατί δεν είχε πιά κανέναν άλλον πού νά τόν γνωρίσει σ' αυτή την έρημιά πού βρισκόταν τώρα.

Είδα τότε ότι ο χήνος βρισκόταν σε χειρότερη κατάσταση από αυτόν τόν ίδιο. Δεν είχε κουνηθεί καθόλου από τό μέρος πού είχε πέσει και έδειχνε πώς ήταν στις τελευταίες του στιγμές. Ο λαίμος του ήταν τεταμένος, τά μάτια του ήταν κλειστά και ή άγανοή του τόσο αδύνατη, ώστε σχεδόν δεν άκούγόταν καθόλου.

— Αγαπημένε μου χήνο, καλέ μου Φίλιππα, είπε ο μικρός, προσπάθησε νά πιης λίγο νερό. Η λίμνη βρῖσκειται δυό βήματα κοντά σου.

Ο χήνος όμως δεν κουνιόταν. Ο μικρός δίχως άλλα, ως αυτή την ώρα, είχε φανεί πολύ σκληρός σ' όλα τά ζωα, άκόμη και στον χήνο. Τώρα όμως ο χήνος τού φαινόταν πώς ήταν τό μόνο του άποκούμπι κι' έννοιωσε μεγάλο φόβο βλέποντας πώς μπορούσε νά τά χάσει.

Άρχισε άμέσως νά τόν σπρώχνει και νά τόν τραβά γιά νά τόν πάρη ως την άκρογιαλιά. Η δουλειά ήταν βαριά και δύσκολη γιά τόν μικρό, γιατί ο χήνος ήταν μεγάλος και βαρύς. Στό τέλος όμως τά κατάφερε.

Πρώτα βουτήχτηκε τό κεφάλι τού χήνου μέσα στό νερό. Γιά μιά στιγμή τό πουλι έμεινε ακίνητο. Σε λίγο όμως έβγαλε τό κεφάλι του έξω, τίναξε τό νερό από πάνω του και φύσηξε τή μύτη του. Έπειτα άρχισε νά κολυμπά περήφανα μέσα στον καλεμιώνα.

Οι άγριόχηνες είχαν πέσει πριν απ' αυτόν στη λίμνη. Μόλις άκούμπησαν στό χώμα, έτρεξαν και βουτήχτηκαν μέσ' στό νερό χωρίς καθόλου νά τούς νοιάζει ούτε γιά τόν χήνο ούτε και γιά τόν καθαλλάρη του. Έκάνανε τό μπάνιο τους και καθαρίστηκαν καλά και τώρα ρουφούσαν τά μισοκαμμένα νερόχορτα και τά σκουλήκια.

Ο χήνος είχε την τύχη νάνακαλύψη ένα μικρό ψαράκι. Γρήγορα τό άρπάξε με τό ράμφος του, πηλασσε κολυμπώντας την άκρογιαλιά και τό άπόθεσε στα πόδια τού μικρού.

— Αυτό στό δίνω γιά νά σ' εύχαριστήσω πού με βοήθησες νά φτάσω ως τή λίμνη, τού είπε.

Ήταν τά πρώτα φιλικά λόγια πού άκουσε ο μικρός εκείνη τήν ήμέρα. Έχάρηκε τόσο πολύ ώστε τού ήθελε νάγκυλιάσει τόν χήνο και νά τόν φιλήσει, δεν τόλμησε όμως νά τό κάνει.

Και γιά τό όσο έννοιωσε μεγάλη ευ-

χαρίστηση. Στην άρχή σκέφθηκε ότι θά ήταν άντελώς αδύνατο νά φάη όμώ τό ψάρι. Υστερα όμως θέλησε νά κάνει τούλάχιστο μιά δοκιμή. Έψαξε άπάνω του γιά νά ιδή αν είχε άκόμη τόν σουγιά του, και σ' άλήθεια τόν βρήκε νά κρέμεται απ' τή ζώνη τού πανταλονιού του, μ' όλο πού είχε τόσο πολύ μικρόνει ώστε δεν ήταν μεγάλότερος από ένα σπύρτο. Μπόρεσε όμως και με τόν μικρό αυτόν σουγιά νά ξελεπιση τό ψάρι και νά τό καθαρίσει. Και σε λίγη ώρα τό είχε κιόλας φάει.

Όταν ο μικρός έφαγε τόσο ώστε νά χορτάσει, έννοιωσε ντροπή μεγάλη πού μπόρεσε νά φάη όμώ κρέας.

— Άληθινά, δεν θά είμαι πιά άνθρωπος, σκέφθηκε, αλλά ένας πραγματικός νάνος, ένα ζωτικό!

Ένώσο ο μικρός κομματάριζε και έτρωγε τό ψάρι, ο χήνος στεκόταν κοντά του σιωπηλός. Όταν όμως τόν είδε πού κατάπιε και την τελευταία μπουκιά, τού είπε με σιγανή φωνή:

— Πάσχε σ' ένα κοπάδι από πολύ φαντασμένες άγριόχηνες πού περιφρονούν όλα τά ήμερα πουλιά.

— Ναι, αυτό τό είδα κι' εγώ, είπε ο μικρός.

Θά ήταν βέβαια πολύ τιμητικό γιά μένα αν μπορούσα νά ταξιδέψω μαζί τους ως τή Λαπωνία και νά τούς δείξω ότι και μιά ήμερη χήνα μπορεί νά κάνει κάτι.

— Ό, ναι, ναι, είπε ο μικρός με μισό στόμα, γιατί δεν πιστευσες πώς θά μπορούσε ο χήνος νά καταφέρει αυτό τό πράγμα, δεν ήθελε όμως νά τού άντιμιλήσει.

— Δεν πιστεύω όμως νά τά καταφέρω μόνος μου καλά, είπε ο χήνος, γιά τό ταξίδι είναι πολύ μεγάλο. Γι' αυτό σέ-ρωτώ αν ήθελες νάρθης και σ' μαζί μου και νά με βοηθήσης.

Ο μικρός δεν είχε στό νοῦ του τίποτ' άλλο παρά νά γυρίσει όσο τό δυνατόν πιό γρήγορα στό σπίτι του. Γι' αυτό έμεινε με άνοιχτό τό στόμα άκούγοντας τόν χήνο νά τού μιλάει έτσι και δεν ήξερε τί νά τού άπαντήσει.

— Ένόμιζα ότι έμεις οι δυό δεν είμαστε και τόσο φίλοι, είπε.

Ο χήνος όμως φαινόταν ότι είχε ξεχάσει άντελώς αυτό τό πράγμα. Θυμόταν μόνο ότι ο μικρός τού είχε σώσει πρωτότερα τή ζωή.

— Θάπρεπε όμως νά γυρίσω πίσω στον κατέρα μου και στη μητέρα μου, είπε πάλι ο μικρός.

— Ό, θά σε φέρω πίσω όταν πρόπει, φώναξε ο χήνος. Και δε θά σ' άφήσω ούτε μιά στιγμή πριν σε βάλω μπρός στην πόρτα τού σπιτιού σου.

Ο μικρός σκέφθηκε ότι δεν ήβταν άσχημο αν, γιά λίγο καιρό άκόμη, δεν παρουσιαζόταν στους γονείς του. Γι'

αυτό δεν άπέκρουσε την πρόταση τού χήνου κι' έτοιμαζόταν νά πη τό ναι, όταν άκουσε ένα δυνατό θόρυβο από πίσω του.

Οι άγριόχηνες είχαν βγει όλες μαζί από τή λίμνη στη στεριά και τώρα τίναζαν τά φτερά τους γιά νά βγάλουν τό νερό από πάνω τους. Έπειτα έσχημάτισαν μιά μακρυά γραμμή με την Άκκα μπροστά και πλησίασαν τους δυό συντρόφους.

Όταν είδε ο χήνος από κοντά τις άγριόχηνες, έννοιωσε μιά άόριστη άνησυχία. Ένόμιζε ότι θάμοιαζαν περισσότερο με τις ήμερες χήνες και έτσι θά φαινόταν πώς ήταν συγγενείς.

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

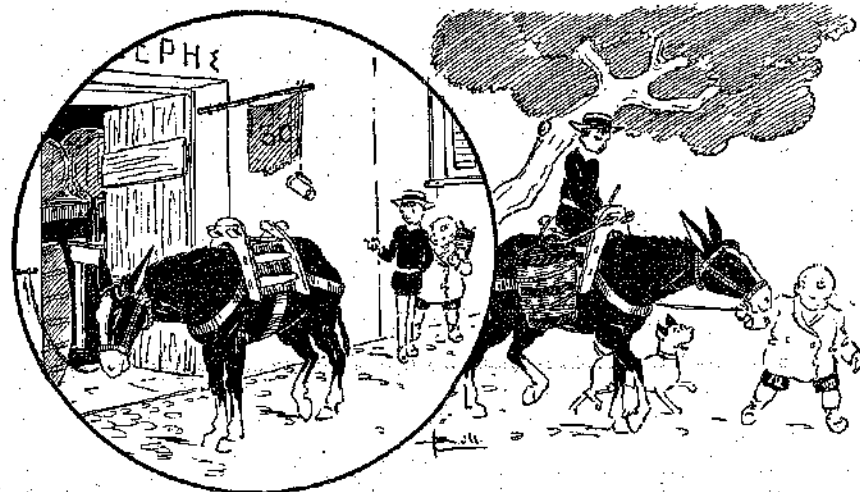
(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Θ'

Καθώς πήγαιναν πρὸς τ'άπάνω, ο καπετάν-Μπέμπης είδε ένα γάιδαρο δεμένο απέξω από την ταβέρνα τού Σιδέρη τού γείτονα. Ο άφεντικός του, κάποιος χωρικός, τόν είχε αφήσει εκεί κι' είχε πάει στην άγορά νά κάνει τά ψώνια του. Ο γάιδαρος, περιμένοντας, έρέμβαζε και μισοκοιμόταν.

Ο καπετάν-Μπέμπης συλλογίστηκε: «Δεν πρόπει νάχω και ίππικό; Νά, αυτός ο γαϊδαρόελλος είναι, ότι χρειάζεται. Έγώ τώρα είμαι ληστής. Δεν μπορώ λοιπόν νά τόν πάρω.»

Φώναξε τού Φούσκα κοντά του και τού είπε την ιδέα του. Ο Φούσκας τή βρήκε πολύ καλή, γιά τό καλάθι εκείνο τόν έβάρυνε. Κοίταξαν γύρο τους

και, καθώς δεν είδαν κανένα, έβυσαν τό γάιδαρο και σιγά-σιγά τόν τραβήξαν απ' τό σχολί του ως τόν άλλο δρόμο.

Έκεί ούτε ο ταβερναδής μπορούσε νά τούς ιδή, ούτε ο χωρικός αν έγύριζε. Φότωσαν λοιπόν γρήγορα-γρήγορα στό γάιδαρο τό καλάθι τους, ο καπετάν-Μπέμπης κάθισε στό σαμάρι κι' ο Φούσκας, πεζός μπροστά, εξακολούθησε νά τραβά τό ζώο απ' τό καπίτσι. Ο Σιδέρης άκολουθούσε χοροπηδώντας. Τί όραία πού θά πήγαιναν έτσι ως τό λιμάνι!

Ο Φούσκας ήταν πολύ χαρούμενος πού έλευθέρωσε τους άμους του από τό βάρος. Μά ο καπετάν-Μπέμπης ήταν κατενθουσιασμένος.

— Είδες, έλεγε τού συντρόφου του, τί εύκολα πού άποκτήσαμε και ίππικό; Ο Φούσκας άπόρησε:

— Ίππικό, καπετάνιο, λές ένα γάιδαρο;

— Μ' αυτός δεν είναι γάιδαρος, παιδί μου! άποκρίθηκε ο αρχιλήσταρχος συγκαταβατικά. Ίδες τον καλά. Είναι άτι, είναι άλογο πολεμικό. Και τόν λένε Βουκεφάλα!

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ - ΜΑΡΘΑ

ΘΗΝΑΪΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ
ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΑΒΡΑΑΜ

Αγαπητοί μου,

Η ΩΣ φαντάζεσθε σεις το σπίτι του Αβραάμ;.. Εγώ, από τα διηγήματα της Αγίας Γραφής, το φανταζόμουν μεγάλο βέβαια και πλούσιο, αλλά χαμηλό, μονόπατο, έξοχικό, με μικρές κάμαρες, μ' εδύχωρες αόλες, σιάδλους και κελλάρια, και προπάντων με απέραντα χωράφια δλόγουρα. Σά μιάν άγροτική βίλλα τελοσπάντων, αρκετά άρχεγονη, ή σάν ένα πλούσιο χωριό-τόσπιτο. Γιατί άν ό πατριάρχης, ό φύλαρχος Αβραάμ ήταν ό πλουσιότερος άνθρωπος της εποχής του, την εποχή εκείνη όμως οι άνθρωποι — φανταζόμουν — δέν έξούσαν μ' εμάρεια, με πολυτέλεια, κι' ό πλούτος τους, τά καλά τους, — «του Αβραάμ τά καλά» τά παροιμιώδη, — δέν ήταν παρά γιδό-πρόβατα, βώδια, καμήλες, γενήματα και κόπελια. Αν θυμομυχι μάλιστα καλά, κι' οι ζωγραφίες που είχε ή Τερά Ιστορία μας, τέτοια χωριό-τόσπιτα μας παρουσιάζαν για κατοικίες των πατριαρχών, του Αβραάμ, του Ισαάκ, του Ιακώβ, και μόνο στην ιστορία του Ιωσήφ βλέπαμε και κανένα παλάτι, που ήταν όμως αιγυπτιακό, του Φαραώ ή του Πετσεφρή.

Ε, λοιπόν και τό σπίτι του Αβραάμ, στην πραγματικότητα, άν δέν ήταν καθαυτό παλάτι, ήταν όμως ένα παλατάκι, ένα άρχοντόσπιτο σχεδόν σάν... τά σημερινά. Και πρώτα-πρώτα δέν ήταν καθόλου έξοχικό. Βρισκόταν μέσα σέ πόλη, κοντά σ' άλλα σπίτια, είτε μεγάλα και πλούσια σάν κι αυτό, είτε μικρά φτωχόσπιτα. Γιατί έτσι ήταν οι πόλεις, ή Ούρ της Χαλδαίας παραδείγματος χάρη, και στην εποχή του Αβραάμ, δηλαδή τό έτος 2100 π. Χριστού. Και τόδειξαν οι σπουδαίες άνασκαφές που έγιναν τελευταία εκεί-πέρα και που ξεσκέπασαν έν' αρκετά μεγάλο μέρος της Ούρ όπως ήταν τότε, ολάκερη γειτονιά, μ' έρείπια πολλών σπιτιών, μικρών και μεγάλων...

Πώς; θά πητε, βρήθηκε και τό σπίτι του πατριάρχη Αβραάμ; — Όχι δά! Βρήθηκε όμως κι' ένα μεγάλο σπίτι, μεγαλύτερο άπ' τά άλλα, καθαυτό άρχοντόσπιτο. Συμπεραίνουν λοιπόν οι αρχαιολόγοι — και με τό δικιο τους, — πως τέτοιο θάταν και τό σπίτι του πλούσιου Αβραάμ όταν καθόταν στην Ούρ, εκτός άν ήταν μεγαλύτερο και πλουσιότερο. Έτσι τό παλιό φανταστικό «χωριό-τόσπιτο» δέν χωρεί πιά στην φαντασία μας. Και μπορούμε τώρα νά λέμε με βεβαιότητα πως κι' ό πατριάρχης Αβραάμ κατοικούσε σ' ένα σπίτι

«άνθρωπινό», με πολυτέλειες κι' εμάρες σχεδόν σάν τις σημερινές.

Τά έρείπια που ανακαλύφθηκαν στην Ούρ, — τοίχοι, μεσότοιχοι, σκάλες κτλ. — δείχνουν πως τό σπίτι αυτό, τό σπίτι άς ποίμε του Αβραάμ, ήταν δίπατο, ψηλό και πολύ καλοχτισμένο. Στο έσωτερικό του, καταμεσής, είχε μία μεγάλη αόλη όπου έδλεπαν τά παράθυρα του άπάνω πατώματος. Σ' αυτό τό πάτωμα ήταν οι κρεβάτοκάμαρες σ'ό κάτω, τό ισόγειο, ήταν ή οάλη της υποδοχής, ή τραπεζαρία, τό μαγειρείο κι' οι κάμαρες της υπηρεσίας. Είχε λοιπόν τον συνηθισμένο τύπο του αρχαίου σπιτιού: Αόλη στην μέση και κάμαρες δλόγουρα, με τά πορτοπαράθυρα πρós την αόλη και με τους έξωτερικούς τοίχους, πρós τό δρόμο, σχεδόν τυφλούς. Τό αντίθετο δηλαδή από τον τύπο του νεώτερου σπιτιού, που τά περισσότερα και τά μεγαλύτερα παράθυρά του είναι απέξω, πρós τό δρόμο, κι' ή αόλη μπροστά, πίσω ή δλόγουρα.

Με άλλους λόγους, τό σπίτι του Αβραάμ στην Χαλδαία, τό 2100 π. Χριστού, είχε τό ίδιο άπάνω-κάτω σχέδιο με τό σπίτι του Περικλέους σ'άς Αθήνας: Πρós τό δρόμο μόνο σχεδόν μία πόρτα. Άπ' αυτή ένας διάδρομος οδηγούσε ίσια στην έσωτερική, στρογγυλή-συνήθως αόλη. Κι' άπ' αυτή την αόλη, που χρησίμευε τό καλοκαίρι κι' ως σάλα για τους επισκέπτες, έμπαινε κανείς στις κάμαρες του ισόγειου ή ανέβαινε σ'ό επάνω πάτωμα, άν υπήρχε. Κοιτάζτε όμως και τό σπίτι όπου κατοικεί ό σημερινός άρχοντας, ό Πρόεδρος της Δημοκρατίας: ή αόλη μπροστά, δλόγουρα κι' οι έξωτερικοί τοίχοι ελοί γεμάτοι παράθυρα από πάνω ως κάτω. Φυσικά, και στην αρχαιότητα μπορούσε κανείς ν' ανέβη στην σπιτί μ' έξωτερική αόλη ή κήπο όπως και σήμερα έχουν αόλη έσωτερική και μέγαρο και φτωχόσπιτα. Αλλά γενικά, οι τύποι ήταν αυτοί οι δυό που προσάθησα νά σας ξεχωρίσω περαπάνω. Και μού φαίνεται πως τώρα βλέπετε καθαρά τί διαφέρει ένα αρχαίο σπίτι από ένα νεώτερο ή σημερινό: Στο νεώτερο σπίτι, τό μέσα του αρχαίου βγήκε έξω.

Άς γυρίσουμε τώρα σ'ό σπίτι του Αβραάμ. Άπό τό πρώτο του χτίσιμο, δλο με τούδελ, οι αρχαιολόγοι συμπεραίνουν πως κι' ή επίπλωση θάταν άξιόλογη. Άπό στολίδια όμως και τοιχογραφίες δέν βρήκαν ούτε ίχνος. Οι τοίχοι από μέσα είναι άπλωσ άσβεστό-χρικοί. Αντίθετα ή «βιβλιοθήκη» του σπιτιού θάταν πλουσιότατη. Κι' αυτό τό δείχνουν τά «βιβλία» που σώζονται άκόμη σ'ά έρείπια. Αλλά ξέρετε τί είναι αυτά τά βιβλία; Τούδλα που γράφουν άπάνω, — με χαλδαϊκά γράμ-

ματα έννοείται, — πολλά και διάφορα: Ιστορικά, πολιτικά, επιστημονικά και καθεξής. Φαντασθήτε ότι σέ πολλά άπ' αυτά τά τούδλα βρήκαν κυβικές ρίζες αριθμών από τό 60 κι' άπάνω! Και σ' άλλα διάβασαν ολάκερη την ιστορία ενός βασιλιά που δέν ήξεραν παρά μόνο τόνομα του! Τέλοσπάντων, πολλά... νέα έχει νά μάθη ό κόσμος άφού διαβασή ολάκερη αυτή ή τούδλινη «βιβλιοθήκη» της εποχής του Αβραάμ.

Περιεργότατο είναι και κάποιο έθιμο που αποκάλυψαν αυτά τά έρείπια: Οι κάτοικοι της Ούρ έθαβαν τους νεκρούς των μέσα σ'ά σπιτία των. Γιατί σέ πολλά υπόγεια, εδθός κάτω άπ' τό πάτωμα του ισόγειου, βρήθηκαν τάφοι με κόκκαλα, με άγγελια και με τρόφιμα! Η Ούρ λοιπόν δέν είχε νεκροταφείο: οι τάφοι των προγόνων ήταν σ'ά υπόγεια κάθε σπιτιού. Ωστόσο, σέ κάποιο υπόγειο ανακαλύφθηκε κι' ένας μεγάλος τάφος με τά κόκκαλα τριάντα μικρών παιδιών. Ε, αυτό πιά οι αρχαιολόγοι δέν ξέρουν πως νά τό εξηγήσουν. Μπορεί μία οικογένεια, όσο «πατριαρχική» κι' άν την υποθέσουμε, νά είχε τριάντα παιδιά και νά πέθαιναν δλα σέ μικρή ηλικία; Είπαν λοιπόν πως τό σπίτι εκείνο πιθανό νά ήταν κάποιο παιδικό άσυλο, φροντιστήριο, — γιατί όχι και σχολείο; — και πως εκεί θά έθαβαν δσα παιδιά πέθαιναν... στην γειτονιά. Τό μυστήριο αυτό ίσως θά διαφωτισθ ή από άλλα σχετικά εθρήματα αλλά και νά μη διαφωτισθ ποτέ, μικρό βέβαια τό κακό...

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΧΑΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΑΣ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΟΠΩΣ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ!

Δυό φίλοι, που τά μαγαζιά τους ήταν κοντά-κοντά, μαγειρεύαν κάποτε κι' άτρωγαν μαζί.

Την ήμέρα εκείνη είχαν βάλει σ'ό φούρνο ένα ώρατο φαί και τό μεσημέρι κάθισαν με δρεξή σ'ό παραμάγαζο νά τό γλεντήσουν.

Όταν όμως ό υπηρέτης έφερε τό νταβά και τον έβαλε σ'ή μέση του τραπέζιου, ό ένας παρατήρησε πως τό καλύτερο μέρος του φαγιού έπεφτε μπρός σ'ή θέση του άλλου. Πώς νά κάμη, για νά γυρίση τό νταβά, χωρίς ν'άποφανή, ώστε νάρθ ή πρós αυτόν τό καλύτερο μέρος; Τό βρήκε. Κι' άρχισε νά λέη σ'ό φίλο του μελαγχολικά: — Νά, φίλε μου, έτσι γυρίζει ό κόσμος... δλο έτσι γυρίζει... π' άνάθεμά τον!

Και λέγοντας, γύρισε πολλές φορές τό νταβά και τον σταμάτησε όπως τον εσύμπερε.

Ό άλλος που κατάλαβε πολύ καλά

γιατί ό φίλος του τό έρριξε ξαφνικά σ'ή φιλασοφία, τού άποκρίθηκε φαιδρά: — Δέ βαριέσαι τώρα!.. Άς' τον κόσμο όπως βρίσκεται! Και ξαναγύρισε τό νταβά όπως ήταν.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο για την «Διάπλαση» από τον κ. Γρ. Δεονόπουλο].

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

Τό νερό άγεδαίνει ολάενα, μ' όλες τις άντλίες που του κάκου πολεμούν νά τάδειλάσκη. Ω, πιά εύτυχημένοι είναι κείνοι που θά πεθάνουν άπάνω, σ'ό κατάστρασμα, σ'ό υπαίθρο, σ'όν άέρα! Έδώ, ανάμεσα σέ δυό μαύρους τοίχους, ό θάνατος είναι μαύρος, μοιάζει με αυτόκτονία...

Τελείωσε. Οι άντλίες δέν δουλεύουν πιά. Οι φωτιές έσβουσαν. Οι θερμότητές είναι βυθισμένες σ'ό νερό ως τους ώμους. Μ' αυτή τή φορά, ό ίδιος ό Μόκος τούς φωνάζει: — Όποιος μπορεί, παιδιά μου, δς γλυτώση!

Θ'. Ο γυρισμός

Στην προκομαία των Αδγουστίνων, κοντά σ'ό Ίνστιτούτο, ανάμεσα σέ βιβλιοπωλεία κάθε λογής, σ' ένα μαυρισμένο παλιό σπίτι με βαρείες πόρτες, ήταν εγκαθιδρυμένη ή «Μελλοντική Επιθεώρησης». Εκεί μαζεύονταν τώρα, άπό τά πέρατα του Παρισιού, οι Ρατάδες. «Ως κι' άραπάδες μας έρχονται, ως και Κινέζοι», έλεγε οασισμένος ό θυρωρός. Κι' έγνωσε βέβαια τον Μορονόάλ, έναν από τους πιά τακτικούς συνεργάτες του περιοδικού, που πήγαινε πάντα περιστασιασμένος κι' από μερικά «Τροπικάκια».

Τό περιοδικό του Νταρζαντόν, προσηρομένο «νά φέρη εις φώς» όλες τις παλαδωμάρες που έγραφαν αυτοί κι' οι φίλοι του, είχε ιδρυθεί με μετοχές. Για την ώρα όμως δυό ήταν οι μετοχοί: ό ιδρυτής φυσικά πρώτος, και δεύτερος... ό φίλος μας ό Τζάκ. Γελάτε; Κι' όμως νά. Ό Τζάκ, ό φτωχός θερμαστής του «Κόδνου», χωρίς νά τό ξέρη, χωρίς νά τό φαντάζεσται, ήταν μετοχος σ'ή «Μελλοντική Επιθεώρησης». Τόνομά του φηγουράριζε σ'ό εταιρικό βιβλίο με δέκα χιλιάδες φράγκα, — τά λεπτά που είχε δώσει σ'ή μητέρα του ή χήρα του θείου του Μπαρναού. Η «Ιδα βέβαια δέν ήθελε νά «ποποθετήση» έτσι τή μικρή περιουσία του γιού της, αλλά ό Νταρζαντόν την έπεισε όπως πάντα.

— Είναι τό καλύτερο που έχεις νά κάμη, τής είπε, για τό συμφέρο του παιδιού. Οι αριθμοί μελούν. Ίδες σέ τί

δψη έχουν φτάσει σήμερα οι μετοχές τής «Επιθεώρησης των Δύο Κόσμων». Δέν λέγω βέβαια πως θάχουμε άμέσως τόσο μεγάλη κέρση. Αλλά τό μέλλον είναι δλο δικό μας. Δέν βλέπετε που εγώ δέν έδίστασα καθόλου νά διαθέσω για την επιχείρηση, τι είχα και δέν είχα; Και μού φαίνεται πως ξέρω τί κάνω εγώ!

Τό επιχείρημα αυτό ήταν σπουδαίο. Πραγματικώς, σ' έξη μήνες μέσα, ό μίξερσ Νταρζαντόν είχε σπαταλήσει άπάνω από τριάντα χιλιάδες για την εγκατάσταση των γραφείων και για προκαταβολές σ' άλλους τούς συντάκτες.

Μ' αυτά είχε ξοδευθεί κιόλα τό «άρχιικό κεφάλαιο» κι' ό κ. Διευθυντής έσκόπευε νά ζητήση κι' άλλα άπ' τους μετόχους του. Έτσι έλεγε για ν' άποκοιμίση τούς διαφόρους δανειστής.

Τά γραφεία του περιοδικού κι' ή κατοικία του Νταρζαντόν ήταν ψηλά, σ'ό τέταρτο πάτωμα του μεγάλου εκείνου σπιτιού. Κι' από τά μπαλκόνια ή θεα ήταν έξοχη. Φαινόταν δλο τό Παρίσι, ό Σηκουάνας, ή Παναγία, θόλοι, άνεμοδείχτες, άμάξια που έτρεχαν άπάνω σ'ά γεφύρια και πλοάκια που περνούσαν κάτω άπ' τά τόξα τους. Ό άννοιχτός αυτός όρίζοντας «ένέπνευε» τον ποιητή. Εόδευε τά μαλλοκέφαλά του, αλλά μπορούσε τουλάχιστο νά «εργάζεται». Κι' ένφ σ'ίς Καστανούλες, κλεισμένος έξη δλόκληρα χρόνια, μόλις είχε γράψει την «Κόρη του Φάουστ», έδω έγραψε καθεμέρα άρθρα, μελέτες, διηγήματα και ποιήματα πλήθος.

«Γράψε: κεφάλαιον πρώτον...» (Σελ. 77, στ. γ')

«Αλλά κι' ή Ίδα είχε γίνει εργατική. Κοιτάζε τό νοικοκυριό της, την κουζίνα, — όχι τόσο εδκαλή δουλειά με τόσους που έτρωγαν εκεί μεσημέρι-βράδυ. Έπειτα βοηθούσε τον ποιητή στην εργασία του. Ό Νταρζαντόν υπαγόρευε κι' ή Ίδα έγραφε. Αυτό γινόταν κάθε βράδυ, μία δυό ώρες, άφού έφευγαν οι φίλοι. Στο κοιμισμένο παλιό σπίτι άντηχούσαν τότε τά βήματα του ποιητή που σουλατσάριζε, ή φωνή του γεμάτη στόμφο, και με' άλλη φωνή, γλυκειά, γεμάτη εδλάδεια και θαυμασμό: — Έτσι κι' εκείνο τό βράδυ. Οι Νταρζαντόν βρισκόταν σ'ό κομφο τους σαλονάκι που μύριζε τσάι κι' ισπανικά τσιγαρέττα. Η Ίδα έτοιμάζε σιγά-σιγά τό τραπέζι της για νά γράψη. Κι' ό ποιητής άρχισε τά σουλάτσα του, έτοιμος νά αρχίση και την υπαγόρευση του. Είχε τέτοια «έμπνευση» άπόψε! Θά υπαγόρευε ως τό πρωί!..

Αντίθετα, ή Ίδα δέν ήταν καθόλου εδδιδάθητη. Θάλεγε πως ένα σύννεφο σκέπαζε τά λαμπρά της μάτια. Χλωμή, άφηρημένη, άνήσυχη, και σάν κουρασμένη, σά νύσταμένη... — Μά τί έχεις άπόψε; τή ρωτά εκείνος. — Τίποτα, φίλε μου... — Είσαι έτοιμη;

— Ναι, νάι. Λέγε... — Γράψε: «κεφάλαιον πρώτον»... — Κεφάλαιον πρώτον», ξαναλέει γράφοντας ή Ίδα. Και στενάζει... — Σέ μιάν άπόμερη κοιλάδα των Πυρηναίων... άπό τις κοιλάδες εκείνες τις τόσο γόνιμες σέ θρόλους... Τό λέει και τό ξαναλέει, γιατί τού άρέσει. Κι' έπειτα ρωτά: — Τόγραφες; «τις τόσο γόνιμες... Σέ θρόλους», ψευθυρίζει ή Ίδα. Κι' άξαφνα κόβεται από λυγμούς. — Όχι δά! φωνάζει κατάπληκτος ό Νταρζαντόν. Κλαίς;... Άπόψε βρήκες που εγώ έχω τόση δρεξή;.. Μά γιατί, τί έπαθες, τί έχεις;.. Η εδδηση εκείνη για τον «Κόδνο»;.. Δέ βαριέσαι! Αόγια τού άέρος... Δέν τις ξέρετε τις έρημερίες; Γράφουν δ,τι τούς κεννίσει για νά γεμίσουν τις στήλες τους... Ό Χίρς είπε πως θά περνούσε σήμερα άπό τό Πρακτορείο νά ρωτήση. Σέ λίγο θάρθη και θά μας πη. Μάθε τουλάχιστο πρώτα κι' έπειτα κλαίς. Έχεις καιρό έσύ. Εγώ όμως, άν χάσω τώρα την έμπνευσή μου, τί γίνουμαι; Έλα... που μείνουμε;

Η Ίδα καταπίνει τά δάκρυά της και διαβάζει: — «Σέ μιάν άπόμερη κοιλάδα των Πυρηναίων, άπό τις κοιλάδες εκείνες τις τόσο γόνιμες σέ θρόλους...» — Παρακάτω; (Άκολουθεί)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΓΑΠΗ - ΜΙΣΟΣ

[Αριθ. Έγκρ. 216]
Είναι η 'Αγάπη' όλη νεότης, κι' είναι πανόμοιφη καρδιά, στη δυστυχία τρέχει πρόση και δίνει θάρρος στον καθένα.

Είναι όλη χάρι' και τα χρόνια δέν τη γενούν, δέν τη μαλαί-
νουν.

Μά ή προσοδιά, ή καταφρόνια, αυτές μονάχα την πιχαίνουν.

Την πνίγει ο 'πόνος' στην καρ-
διά της
να βράζει ή εκδίωξη γροικιέται
κι' από τα μαύρα σιδωικά της
τό Μίσος τότε ξεπετιέται...

Μηλολάτρη

ΟΤΑΝ ΘΑ ΠΑΡΩΜΕ ΤΗΝ ΠΟΛΗ...

[Αριθ. Έγκρ. 203]
"Όταν θα πάρουμε την Πόλη... Πώς θα μάς φανή; τί θα συμ-
βή; Μία Πόλη που τα παιδιά μαθαίνουν να την αγαπούν από τα παραινύδια της γιαγιάς. Μία Πόλη που όνειρεύομαστε πεντα-
κόσια τόσα χρόνια. "Όταν θα την πάρουμε... αλλά τότε; Θα την εγχείμε ίσως παρμένη με δέ-
μας αφήνουν. Τη θέλουν κι' έλ-
λοι την ώραία Πόλη. Μπορεί κα-
νείς να μη συλλογιστή τους γαι-
δάρους που μάλλον σε ξένον ά-
χερόνα; ... Κι' όμως έμεις τους
ζητούμε μια Πόλη που κτίσαμε
"Ελληνες προχθές άκόμα. Δέν
τους ζητούμε ούτε τη... Μα-
σαλία, ούτε τις Συρακούσες, ούτε
άκομη την 'Αλεξάνδρεια "Ο-
μως στο τέλος θα καταλάβουν
όχι έχουν άδικο και θα μάς ά-
φήσουν. Και την ήμερα που θα
γίνουν οι άνθρωποι πολύ δίκαιοι
— ή ή 'Ελλάς πολύ δυνατή — θα
μπούμε στην Πόλη. "Α, τί ήμέ-
ρα θάνατι κείνη! Πολλοί θα πε-
θάνουν από συγκίνηση με το
ένθ' άπολύεις τον δούλον σου,
Δέσποτα. Και θα μείνη "Ελληνες
δύο και να βρισκείται, που να
μη κλείνη; "Α, τί ελληνικά
δάκρυα θα σχηματίσουν μια θά-
λασσα. Κοίταξε, Πολυαγαπημένη
μας, είναι δάκρυα χαράς που γί-
νουν στα πόδια σου καρδιές "Ελ-
ληνικές. Πόλη της 'Αγιά-Σο-
φιάς και τών θρησκευτικών βασι-
ληδών μας, δέν σε ξεχάσαμε πο-
τέ. "Όποτε διαβάζαμε για όένα,
δίποτε σκεπτόμαστε όένα, ή καρ-
διά μας κτυπούσε, κι' όνειρεύο-
μαστε... Μα νύ, το όνειρο, πιά πραγματικό-
της. Είναι "Ελληνική! "Ελα,
Μαριαρωμένη μας, δδήγησέ μας
πάλι προς τη Δάδα!

Κι' ο Παλαιολόγος, άναστη-
μένος, θα περνώ έλόλαμπος πά-
νω στ' άλογό του, κι' ο λαός θα
τόν ραίνει με δάφνες και λουλού-
δια, και τα φαναράκια ξετρο-
λαμένα θα ζητοκραγάζουν, κι'
οι καμπάνες θ' αλαλιούσαν, και
να κανόνα θ' άβρονήσουν. "Α,
πόσα δάματα θα γίνουν τότε!

Μία καινούργια "Ελλάς θα βγί-
πιδ όραία, πιδ άγαστημένη, πιδ
φωτεινή. "Όταν θα πάρουμε την
Πόλη...

ΣΑΝΔΙΠΠΟΣ ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

[Αριθ. Έγκρ. 215]
Μέναμε πιά στην έξοχη, σαν
άχρισαν να όρμαζούν τα σήκα.
Κάθε πρωί σηκωνόμαστε πριν
να βγί ή ήλιος.

Αφού τρώγαμε το πρωινό, ά-
νεβάζαμε πάνω στις σνικές και
κόβαμε με χαρά κρούα-κρούα σήκα.
"Υστερα από λίγη ανάπαυση,
καθισμένοι πάνω στις πέτρες που
βρίσκονται μπροστά στο σπιτάκι
μας, βλέπαμε τον ήλιο ν' άνε-
βαίνει πάνω από τις καταρράσι-
νες ράχες των βουνών και να
χρυσίζει τις κορφές των δένδρων.

"Επειτα μαζέψαμε τα πιδ όρι-
μα σήκα και τ' άπλώναμε στον
ήλιο για να ξεραθούν.
"Επειτα πηγαίναμε στην κορυ-
φή της βράχης άφθονο νερό
και γεμίζαμε τα σταμνιά.
"Επειτα από το φαγητό, πη-
γαίναμε και περνούσαμε τη ξε-
στη κάτω από τον ήλιο με τις
κουτιάς, που βρίσκεται δίπλα στη
βρύση.

Διαβάζαμε, παίζαμε, γελοού-
σαμε, τραγουδούσαμε ως το βράδυ.
Κάθε μέρα το ίδιο γινόταν.
Κάθε πρωί ακούγαμε το εύ-
χάριστο τραγούδι των πουλιών
που σχίζανε τον άέρα με μεγάλη
χαρά.

Και κάθε βράδυ, σαν έβλεπα
τον ήλιο να βασιλεύει, συλλογι-
ζόμουν ότι, καθώς περνά γρη-
γορά ή μέρα, έτσι γρηγορά θα
περάσει και το εχθρόιστο αυτό
καλοκαίρι, που τ' αγαπά τόσο
πολύ...

Η ΔΑΥΡΕΙΑ ΜΟΥ ΣΤΗ ΦΥΣΗ

[Αριθ. Έγκρ. 205]
"Η φύση είναι ή μόνη πραγ-
ματική ευχαρίστηση για μένα, ή
μόνη που μου μένει κι' όταν ά-
κόμα δε βρισκόμαι σ' αυτή. "Η
φύση είναι που με παρηγορεί ό-
ταν ή ψυχή μου έχει ανάγκη,
και είναι πάντα πρόθυμη να με
συντροφεύη όταν τη ζητήσω. Μου
είναι αδιάφορο άν είναι ένα βου-
νό με όμορφα χρώματα ή ένα
χαριτωμένο άκρογιάλι. Είναι το
ίδιο διασκεδαστικό να παίρνε
κανείς το μπάνιο του κάτω από
τον καυστικό ήλιο, ή να κάνει
βόλτες με μια βάρκα, όταν ή δρο-
σρός μάτης φυσάει το πα-
νί, την ώρα που βουτάει ο ήλι-
ος, ή να σκαρφαλώνει σε κανένα
βουνό μοσχοβολημένο από θυ-
μιάρα.

"Η άληθεια είναι πως ή θά-
λασσα με την άδίκαιη κίνηση
έχει πιά πολλή ζωή. Τα οσελη-
φάσιστα μάλιστα βράδια με την
τόσο συμπαθητική ήμερία, την
τόσο μελαγχολική πολλές φορές,
είναι τρέλλα!

Θυμώμαι πάντα ένα γοργινό
με πανσέληνο από τη Σπιτοπού-
λα με τη βενζινακάτο. Τίποτα ως
τόρα δε μου έχει μείνει τόσο ζων-
τανο στη μνήμη. "Η θάλασσα ή-
ταν ένας άπεραντος καθρέφτης
που μέσα του καθρέφτιζόταν ή
σελήνη. Και φαίνεται ότι ήταν
ένθουσιασμένη από το άποτέλε-
σμα, γιατί δέν έννοούσε να τά-
φιση (να είναι άραγε τόσο κο-
κέτα;) προς μεγάλη μας χαρά.

Μά δέν αγαπά ή θάλασσα
μόνο τη νύκτα; μάρεσει το ίδιο
κι' ή χαριτωμένη θάλασσα του
πρωινού. Είναι τόσο χαριτωμέ-
νη! "Όταν μάλιστα ξεχάσει να
χαϊδεύει στους γέφυρος, βράχους.

"Α, να και το βουνό' μου φαί-
νεται πως άρχίζει να θυμάνει
για τις φιλοφρονήσεις μου στη θά-
λασσα. Μά όχι, ήσυχασε, άγαπημέ-
νο μου, δέν σε έχασα. Κι' έββ ή.
Είναι δυνατό να ξεχάσω την ά-
σύγκριτη όμορφιά του, πολύ-
χρωμο χυλιό σου την άνοιξη,
και τη δροσιά που βρισκό τις ξε-
στες μέρες κάτω από τα δέντρα
σου; "Η τις συναυλίες των ά-
φθαστων καλλιτεχνών σου που
μόνος τους δάσκαλος είναι ή φύ-
ση; Και τον ουρανό; Τον κα-
ταγάλανο ουρανό που θέλουν να
μην κρύψουν οι φυλλοσκίτες των
δέντρων παίζοντας με τέρατα; Μά
μόνο σ' όνειρο δέν είσαι
μόνο σ' όνειρο δέν έχει και
ή θάλασσα, φτάνει να βρισκείται
στην "Ελλάδα, και μάλιστα στην
όμορφη "Αττική.

Καταμελίτσα

[Αριθ. Έγκρ. 201]
Το δύστυχο αγάλι, γιατί για
τέτοιο πρόκειται, είχε τέλος ά-
σχημο. Μορτάκος καθάυτο στη
ζωή του, τη γλέντησε για καλά.
Προφήτες δάταν εκείνος που
το δώδωσαν τόνομα και προμάνεψε
τί θα γινόταν, γιατί δέν πιστεύω
να έπέδωσαν τόνομα κι' έγινε τέ-
τοιο. "Ηταν όμως συμπαθητικό
πολύ. "Ερωταζε με τα χαρίνια
που τραγουδούν στους δρόμους
των πόλεων και, μ' όλα τους τα
καμώματα, είναι χαριτωμένα. Κι'
ήταν όμορφο άδείοποιο κι' αυτό.
Στο σπίτι που το είχαν, δέν το
φροντίζαν παρά μονάχα σαν τδ-
διωχαν με τάγιο. Τους το ελ-
χον στείλει από τόπο μακρυνό
για να το χρησιμοποιήσουν στο
κυνήγι και κείνοι το παραίτησαν.
Τι άλλο θέλαμε να γίνη;
"Όπου ένοιωθε γλέντι, έτρεχε
κι' οι κόποι του δέν πηγαίναν
χαμένοι.

Η ΜΙΚΡΗ ΟΡΦΑΝΗ

[Αριθ. Έγκρ. 204]
Θά ήταν ως δώδεκα χρονών ή
μικρή ορφανούλα. Πότε καθισμέ-
νη σε μια γωνιά του δρόμου,
πότε γυρίζοντας τα σοκάκια, ά-
πλωνε το χεράκι της στον κάθε
διαβήτη ζητώντας έλεημοσύνη.
Και χθές άκόμη πέρασε από μπρο-
στά μου και, προχωρώντας, κά-
θως σε μια πέτρα. Βάθιζε τη
ματιά της στο άπειρο και φαινό-
ταν σαν κάτι να σκεπτεται. "Ισως
τόν πατέρα που της έσφαξαν οι
Τούρκοι, ίσως την άρρωστη χή-
ρα μητέρα της, ίσως τα πεινα-
σμένα μικρά αδελφάκια της...
"Ετσι καθισμένη, μου έδειχνε
την όραία κατατομή του προσώ-
που της κι' έγω μπορούσα να την
παρατηρώ χωρίς να με βλέπη.
Τό σοματάκι της ήταν τυλιγμέ-
νο με κουφέλα, στα πόδια της
έσφαρνε δυο παλιοκίπια. Την
έπληθασα για να της δώσω έλε-
ημοσύνη... Γίγισος τότε σε μένα
το πρόσωπο... Τα μάγουλά της
ήταν χλωμά σαν δυο κρίνα μα-
ραμένα στο όραίο παιδικό στο-
ματάκι της ήταν το μικρό χαμό-
γελο της δυστυχίας. Γι' αυτήν
το γέλιο ήταν άγνωστο. "Ενα
λουλούδι που μαράθθηκε πριν ά-
κόμη άνθισει.

Κάτι όμως έβρενε, κάτι άπ' την
παλιά όμορφιά της, κάτι που δε
χαλάει ποτέ: Τα γλυκά τοιγγί-
ακια μάτια της. "Α! τα μάτια έ-
κείνα δε θα τα ξεχάσω ποτέ!

Τα μεγάλα, κατάμαυρα μάτια,
καθρέφτιζαν όλη την άδύοτητα
της νυχής της, έλαμπαν σαν ά-
στέρια μέσα σε συννεφιασμένο
ουρανό. Και τέλος τα σγουρά
μαύρα μαλλιά της, σαν ένα φά-
τοστέφανο στην όμορφιά του
προσώπου της.

Μόλις με είδε, άπλωσε δειλό-
δειλά το μικρό χεράκι της που
έτρεμε. Της έδωσα ένα χαριτω-
μένο και γρηγορά-γρηγορά γύ-
ριστο να φέγω, για να κρηψω τη
συγκίνησή μου. "Αναστάνε για
τάπασι, της μοίρας, τη μικρού-
λα φτωχή' αναστάνε άκόμη για
μια όμορφη που χαμόταν έτσι,
για μια άθωρα-ήγη που τυραννί-
σαν. Κι' ένα δάκρυ άδελφα έτρεξε
από τα μάτια μου.

Ναυτοπούλα

Ο ΜΟΡΤΑΚΟΣ

[Αριθ. Έγκρ. 201]
Το δύστυχο αγάλι, γιατί για
τέτοιο πρόκειται, είχε τέλος ά-
σχημο. Μορτάκος καθάυτο στη
ζωή του, τη γλέντησε για καλά.
Προφήτες δάταν εκείνος που
το δώδωσαν τόνομα και προμάνεψε
τί θα γινόταν, γιατί δέν πιστεύω
να έπέδωσαν τόνομα κι' έγινε τέ-
τοιο. "Ηταν όμως συμπαθητικό
πολύ. "Ερωταζε με τα χαρίνια
που τραγουδούν στους δρόμους
των πόλεων και, μ' όλα τους τα
καμώματα, είναι χαριτωμένα. Κι'
ήταν όμορφο άδείοποιο κι' αυτό.
Στο σπίτι που το είχαν, δέν το
φροντίζαν παρά μονάχα σαν τδ-
διωχαν με τάγιο. Τους το ελ-
χον στείλει από τόπο μακρυνό
για να το χρησιμοποιήσουν στο
κυνήγι και κείνοι το παραίτησαν.
Τι άλλο θέλαμε να γίνη;
"Όπου ένοιωθε γλέντι, έτρεχε
κι' οι κόποι του δέν πηγαίναν
χαμένοι.

Κάποτε που βρέθηκε σ' από-
γνωση, από την πείνα φυσικά, έ-
καμε μια παράτολη βουτιά μέ-
σα σε καζάνι πούβραξ πλάφι
γίμου' λης κι' ήταν άπόπειρα
αυτοκτονίας.

Πάντα κάτω από το τραπέζι,
στην όρα του φαγητού, περιμένε
το μερδικό του που το γλάτωνε
από τα νύχια της γάτας. "Αν
δέν τούδιναν, τόπαινε μόνος.
Μ' ένα κομματάκι ψωμί τον έκαμε
φιλόπιστο κι' άκούραστο σύν-
τροφο, άπόδειξη πως ό διάθε-
σές του δέν ήταν κακές, μά ή
στάση των ανθρώπων σ' αυτόν
ήταν έλεστική. Είναι δυνατό το
ένστικτο της αυτοσυντήρησης!...

Αυτό τον τόπαινε, κι' έτσι
δίχως να φανταστεί τις συνείψεις,
μάηκε και στο νοικοκυριό του
σταθμό. Δοκίμαζε το φαγι των
χορροφυλάκων, καθάριζε τα πιά-
τα τους, μάζευε το τραπέζι τους,
μ' αύτο, για έμοιφή στις καλές
τον ύπηρεσίες, τον φαρμάκεψαν.

Κι' ένα πρωινό το ζενιτεμένο
σαλί, το θύμα της άνθρωπίνης
άδιαφορίας, βρέθηκε δίχως ζωή.
Οι ιδιοκτήτες του το κουνούλω-
σαν με λίγο χόμα δίχως την έλα-
χιστή θλίψη, τον παραμυθό πό-
νο. Μια ζένη βρέθηκε τη στιγμή

έκείνη και βούρκωσαν τα μάτια
της.
Θάνατος και τάφος έρημος,
παρτημ' τους, ζέναν και άγνώ-
στον, μάς θυμίζει ο χαμός του
σκυλιού αυτού.

Μαγεμένη Ρεματιά

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΕΡΑ

Ο ΜΠΑΛΛΑΚ ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ

[Αριθ. Έγκρ. 215]
"Ο Μπαλλάκ, ο μεγάλος γάλ-
λος μυθιστοριογράφος, κωχόταν
πως ήταν και γραφολόγος.
Κάποτε μια κυρία του παρου-
σίασε ένα μαθητικό τετραδίο,
για να της πη τί λογής παιδί ή-
ταν αυτό που το είχε γράψει.
— Πά, πάλι έκαμε ο Μπαλ-
λάκ όμα έρωτες μια ματιά στο
γράμμα. Τέτοιο παιδί, άτυ-
πο, ακατάστατο. Φαίνεται τι
θα υποφέρει ή κακή ή μητέρα
του... "Αν την γνωρίζετε, να
της πητε να το τραβήξη από το
σχολείο, γιατί αυτό το παιδί δέν
θα γίνη ποτέ τον τίποτα.

— Λέτε;
— "Α, είναι βέβαιος!
— Δοκίμω, το παιδί που έγρα-
ψε αυτό το τετραδίο, είναι ο
συγγραφέας της "Αδύτης Γραν-
δέρ και τόσων άλλων άριστοεργ-
ημάτων.

— Εγώ; ή φώναξε ο Μπαλλάκ.
— Μάλιστα. Και πλήρως άρ-
κετά για ναποκτήσω αυτό το μα-
θητικό σας τετραδίο...
"Επιτέλους ο Μπαλλάκ το κοι-
ταξε καλύτερα και το άναγνώρι-
σε. Μά συγγνώμης άναγνώρισε
και πως δέν ήταν όσο ένόμιζε
περίφημος γραφολόγος.

(Παράφραση) **Υίος της Νυκτός**
Στο σχολείο.
"Ο Νίκος που κάθεται σ' ένα
θρανίο μαζί με δυο άλλους, βλέ-
πει σ' ένα άλλο να κάθονται
μόνο δυο. Και λέει:
— Έδώ είμαστε τρεις. "Ας
παισ' όκείνο που είναι δυο, να
είμαι πιδ ευχάριστα.

Δοκίμο της Δευτεριάς
— Μαμά, βάλε μου να φάω
γρηγορά γιατί έχω δυο πεινες!
— Δυο πεινες;...
— Ναι. Καθώς πεινώ τώρα,
άν έλεγα «έχω μια πείνα, ύά ή-
ταν λίγο.

Σάνδιππος
"Η μικρή Νίνα μπαταζει άε-
φρα τη μεγάλη αδελφή της. Αύ-
τή της άναπαυίδει άμέσως τον
ματάσο με θυμό. Κι' ή Νίνα
κλαίγοντας:
— Κι' έγω έλεγα πως θα μ'
ευχαριστούσε για το κουνούλι
που σοδ σκοτώσα στο μάγουλό
σου!

Σανθή "Ελληνοπούλα

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

"Από της Δεκεμβρίου ή Διά-
πλασις έσλήθε εις το 49ον έ-
τος της. "Η συνδρομή του "Ε-
σπεριού έγινε 80 δραχ. ή ε-
τησία, 45 ή έξάμηνη, 25 ή τρί-
μηνη. Το πρώτο φυλλάδιο κάθε
μήνος θα είναι δωδεκασέλιδο.

Παρακαλούνται όσοι έληξε ή
συνδρομή των να την άνανεώ-
σουν το ταχύτερον.

"Όσοι θέλουν να διατηρήσουν
το ψευδώνυμον που είχαν στο
1926, πρέπει να το άνανεώσουν
διά το 1927 το ταχύτερον, δι-
ότι κατά τον Κανονισμόν τα
μη άνανεωθέντα είναι έλεύθε-
ρα από της "Ιανουαρίου και θα
τά δίδο εις όποιον το ζητήσῃ.
Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

"Αθήνα, 38 όδός Ευριπίδου
την 26 "Ιανουαρίου 1927.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Δήλωσις.— "Από σήμερα μπο-
ρείτε να μου στέλνετε κομματάκι
για την Β' Τριμηνια. Οι νέοι συν-
δρομηταί α; συμπελευθερώ τον
"Όμηρο, (Κεφ. Ζ', § 1-9) για να
στείλουν, όσοι θέλουν, σύμφωνα
με τους όρους.

Στο έρχόμενο φύλλο, έλπίζω,
θα μπορέσω να αναφέρω όλα όσα έ-
χω έγκρισει, από εκείνα που έλα-
βα την άλλη φορά. Είναι για τα
φύλλα του Φεβρουαρίου. "Αν τυ-
χόν δέν φθάσουν, θάρχισω να δη-
μοσιώσω χωρίτερα κι' απ' αυτά
που θα στείλετε τώρα για την Δ'
Τριμηνια' άν κάλι περισσέψουν
μερικά, θα τα δημοσιώσω κι' α-
τά στο πρώτο ή και στο δεύτερο
φύλλο του Μαρτίου.

Θυμίζω ότι δυο μόνο κομματάκι
έχει κάθε ψευδονυμίσχος το δι-
μαίωμα να στέλνη για κάθε Τρι-
μηνια, είτε και τα δυο μαζί, είτε
χωριστά. "Αλλά πρέπει να τερη-
μή και να προσδιορήξ ή από πάνω:
"1ο για την Β' Τριμηνια, 2ο για
την Β' Τριμηνια, 1ο για την Γ'
Τριμηνια" και καθέξξ. Μπορεί
έπίσης να στέλνη για την ίδια
Τριμηνια ισάριθμα με όσα τυχόν
θα του άποριφθούν, άλλ' άν ό-
πόση κείνος και τόπος να γί-
νη αυτή ή άντικατάσταση' άλλως
τά νέα κομματάκι που θα φθάσουν
άργα, θα περνοθ στην έσομένη
Τριμηνια.

Σε μια συνανακτροφή, κάποιος
ακούγοντας ότι ή Ρεζεντά είναι
συνδρομητέρα μου, της ειπε ότι
είναι μεγάλη πιά για μένα και
δτι υπέρχουν άλλα περιοδικά
(ποιά;) πιδ κα' άλληλα για την
ήλικία της. "Η Ρεζεντά περι-
όχηκε, άλλα κρατήθηκε. Τόν ρή-
τησε μόνο: "Ξέρετε τι είναι το
πλανεπάρουμ; "Ο κύριος δέν
τ' έβρε' σε κανένα άλλος από
τη συνανακτροφή' πρώτη φορά
το άκουσαν όλοι. Κι' ή Ρεζεντά:
"Διαβάστε τη διάπλασι' να το μά-
θετε! Κι' έφερε κι' άλλα παρα-

δείγματα, και σε λίγο είχαν πε-
σει όλοι ότι τη διάπλασι μπο-
ρεί να τη διαβήξ με όφέλεια κα-
θώς ήλικίας άνθρώπου. Βλέπετε τί
όραία που έφερε και με όπερα-
σίζεσαι ή καλή μου Ρεζεντά;
Μπρόδα της!

"Αναδρομή, το "Βοσπεράντο
(όχι "Βοσπεράνο που το λέε,) κα-
θώς και το παλαιότερο Βολαπύα
είναι τεχνητές γλώσσες, άπλες κι'
εύκολες, κωμωμένες για να συνεν-
νοούντι οι πάσης φύλης άνθρω-
ποι που δέν ξέρουν ό ένας τη
γλώσσα του άλλου; γλώσσες δια-
θνηές. "Η Βοσπεράντο ειχ' έπικρα-
τήσει περισσότερο και πολλά βί-
βλια έχουν βγεί σ' αυτή, καθώς
και περιοδικά κι' έφημερίδες. Μ'
δλ' αδιά, δέν έφθασε άκόμα να
γίνη πραγματικώς διεθνής γλώσ-
σα και τελευταία ό ένθουσιασμός
των "Βοσπεραντιστών έπες κι' έ-
σως μάλιστα το σχέδιο έχει άγνα-
ταλεφθεθ. Και τούτο γιατί ποτέ
μια νεκρή, τεχνητή γλώσσα δέν
μπορεί να λάβη τη διάδοση μιας
ζωντανής. "Αλλωστε σήμερα κά-
θε γραμματισμένος κάπως άνθρω-
πος στον κόσμο θα μάηη, έκτός
από τη δική του, τη γαλλική, την
αγγλική ή τη γερμανική. Αυτές
είναι οι καθαυτά διεθνείς γλώσσες.

"Ο Νάγκισσος έστρώσισε ένα
καλό φυλλάδιο παιδικού περιοδι-
κού που δέν βγαίνει πιά, και μου
το έστειλε για να ιδώ τί είχε κά-
νει τότε γι' αυτό το "Υπουργείο:
μια έρημη έγκυκλιο που το σύ-
σταται στους έπιθεωρητάς των
Σχολείων Μακεδονίας, με σαφές
φύλλον για να μεταρραθούν έρωσάν
στα έσπρόφωνα παιδιά... Τά έρω
αυτά. Μόνο για κάτι τέτοια περι-
οδικά σκοπώνεται και τακτικίζετα
το "Υπουργείο. Το δικό μας δέν
άγάρσε ποτέ ούτε ένα Τόμο.

"Αλλά τί σημαίνει; "Εκείνα ού-
νον το ενν μετὰ το άλλο, ενώ
το δικό μας εχ' τώρα πενήντα χρό-
νια. Στην έρώτηση της βίης Κυ-
ριακής μπορεί ναπαντήση κανείς
όπως θέλει' είτε για τον έσπτό
του μόνο, είτε για την "Ελλάδα,
είτε για όλο τον κόσμο. "Ο "Ανα-
νίας σε παρακαλεί να τον συχω-
ρέσεις που δέν άνεφέρε και τη δι-
κή σου άπάντησή με τους δημο-
λαστίους σιδηροδρόμους. Φίνεται
όμως ότι το ραδιοηλέφωνο έδυ-
στρόφησε την καλύτερη όρα. "Ε,
δέν περρίζε, άλλη φορά, χωρίς
ραδιοηλέφωνο

Χαρίνη, Καπετάν Δουλούδη,
**Άγγελε, Ζιλδα ή Άγγια, Κυ-
ριάκο Β. Βεγβέρη, Άρίων, Μα-
ρία Δαυροπούλου, Άριστοκρά-
τισσα, Μι. Μ. Γερμανός, Όμωδ**
**Κωνσταντίνου Κρηνίτη και Βο-
τανάτη και "Ηρώϊκη Ρούμπελη,**
καλά μου παιδιά, πολύτιμοι φίλοι
μου και φίλες, σας ευχαριστώ με
την καρδιά μου για το γενναίο σας
εξοπαίσμα.

"Γρατίες "Επιστολάς μου έστι-
λαν αυτήν την έδομάδα κι' ό
έβηξ. Άδρα της Θελάσσης, Δό-
να Ανθή, "Ηρώϊς του 21, Μό-
να Λίλα, Χιονισμένο Πήλιο,
Γλυκιά Χαραυγή, Τραυματίας
του 1913, Άννα Κομνηνού και
Πέγγοφ. — "Εστέλεσα τις πα-

ραγγελίες των "και τους ευχαρι-
στώ όλους για τα καλά τον λόγια.
Δοπομηνί μόνο που το όπλωμα
της "Σελίδος Συνεργασίας, όπο-
χρωστικό ύστερ' από τόση διακο-
πή, δέν άφηρε τόπο ναπαν ήσω έ-
κτενέστερα ούτε σ' αυτός, ούτε σε
μερικούς άλλους που μου έγραψαν
την παραμυθιή έδομάδα. Στο έπό-
μενο έλίξω.

ΓΙΑ ΤΟ ΚΥΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΕΤΟΙΜΟ ΝΑ ΣΤΗΘΗ

100ον Δελτίον Εισφορών

"Αθανά. Στ. Βασιλείου Δρ. 20.—
Σοφία Μαρωνάδου > 5.—
Δημήτριος Χ. Κανέλλης > 20.—
"Μεταγωγικός Γλαντζές > 6.—
"Τραγούδι της Πατρίδος > 1.20
"Μόνα Λίλα > 15.—
Καίτη Εύχη Κορβότσου > 37.50
Γεώργιος Κ. Μπαρτζίκης > 12.50
"Πρώτιστα του Βοσπεράου > 8.—
Προηγούμενα εισοσρα
κατά το 99ον Δελτίον
(18ε φύλ. 8ον) Δρ. 23.159.30
"Εν όλω μέχρι 26/1/27 > 23.284.50

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οδών ψευδώνυμον έγκρίνεται ή άνα-
νυσούτα, άν δέν συνοδεύεται υπό τους δι-
κατάμοσ Δρ. 10.— Τά έγκρινόμενα ή
άναγνώσιμα ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμ-
βρίου 1927. "Όσα συνοδεύονται από Α,
άνήκουν εις άγρόια και όσα από Κ, εις κο-
ρίσιμα.

Νέα Ψευδώνυμα: "Ασότης,
ά. (ΓΜ), Διογένης, ά. (ΚΑ), Φέ-
ρελίας, ά. (ΣΦ), Τραγούδι Πό-
νου, ά. (ΧΚ), Φαρσό, κ. (τρελ.)
Κωφή Χορά, κ. (ΕΓ).

"Ανανεώσεις Ψευδώνυμων:
Σχανδαλίμπα, κ. Μαγισμένη Ρε-
ματιά, κ. Μυθική, κ. "Αγριοβιο-
λέττα, κ. "Ευπηγη Γατούλα, κ.

"Η Διάπλασις άπαξίεται τους
φίλους της: "Εάν (παρασιτικά)
έλαβα, ευχαριστώ! Γ. Κ. Μπα-
τζάνη (βίβλια έστειλα) Καμά-
ρι της Μητέρας (δίκιο έχει ή
μαμμή) Ροδόφυον Βαλεντινόν
(τόρα μένει ύπόλοιπο στη διάθε-
σή σου Δρ. 4.20) "Μήλον της "Ε-
ριδος (δ' άκίμπος Δόρδος) βρισκα-
ται στον 22ο τόμο της Δ' περιόδου
που έχει έξαναληθή! Γλυκιά
Χαραυγή (έστειλα ψευδώνυμο δ-
σα θέλεις παίρνετε) Φέρελιν
αυτό σου διάλεξα' χάρηκα που θα
λάβης μέρος σ' έλους τους Δια-
γωνισμούς! Τραγούδι της Πα-
τρίδος (έστειλα) "Μελαγχολικόν
Πλεντζέν (το μόνο που έβρω ει-
ναι ότι μένει τώρα σ' αυτό το χω-
ριό και συχνά μου γράφε, όχι ό-
μως μ' αυτό το ψευδώνυμο) "Α-
σότην (κι' έμένα μ' άρέσει) "Φί-
λαθλον (δδσκολο να ψάξω) "Α-
πόγονο του "Οδυσσέως (έστει-
λα 8 τετρ. Μ. Μ.) "Αγνήν Τρα-
χούλαν (βράβια έστειλα) Τρα-
γούδι Πόνου (παραγγιλιάν προς
έγγραφην σου άκόμη δέν έλαβα)

"Απόγονο "Ηρώων (έστειλα 6
τετρ.) Γλυκιάν "Ανδρομην (έ-
στειλα) Διογένην "Αθ' Βασι-
λείου, Μικρόν "Αθηναίων κτλ.

Εις όσας έπισ

ΕΡΓΑ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΔΟΥ ΠΩΛΟΥΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Από τους εν παραθεσίοις αριθμούς, ο πρώτος είναι τὰ ταχυδρομικά του Ξενοπούδου και ο δεύτερος του Ξενοπούδου.
Αδαρούλα μου, δρ 15 (6 και 6).
Φάτρων, Γόμος Β' δρ. 25 (6 και 7). Τόμος Γ' δρ. 15 (6 και 7).

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ (ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 231 Διαγωνισμού. Αι λύσεις δέονται μέχρι 29 Μαρτίου.)

117. Λεξιγράφος
Χωρίς το πρώτο, θά ναι σκοτεινὰ.
Εισορτάται τάλλο μου τὸ Κρότος.
Στοιχείο τ' ὄλο ἀπὸ τὸ χημικὰ.

118. Συλλαβόγραφος
Απὸ ψηφία τρία,
Πῆτε μου τώρα, ἄνται,
Κώρα στὴ Μικρασίᾳ
Ποιὰ τὰχ' ἀποτελεῖται;

119. Στοιχειοταξινόγραφος
Ἐμπνέει κάθε ποιητὴ
Μὲ τὴ μανία κ' ἀγαριότητά του.
Μ' ἂν ἡ κατάληξη ἀλλαχθῆ
Καὶ πᾶσι δ' ὀνομασθῆ παρακάτου,

120. Αἰνίγμα
Εἶμαι ὅτῃ Γραμματικῇ,
Ἄλλὰ καὶ στὴ Μουσικῇ.
Στὰ μεγάλα δ' ὀργανιστῆς
Γιὰ μονάδα θὰ με πᾶρη,

121. Ἀσπὴρ
Οριζοντίως τὸ
κρᾶνος τῶν Ἀ-
κραγοντινῶν κα-
θῆτος γίγας δια-
γωνίας λυρικός
ποιητῆς καὶ πλα-
γῆτης.

122. Διπλὴ Ἀκροστιχίς
Τὰχικὰ καὶ τὰ τρίτα γράμμα-
τα τῶν κάτωθι ζητούμενων λέ-
ξεων ἀποτελοῦν δύο εὐρωπαϊκὰ
κράτη:
1, Πόλις τῆς Ρουμανίας 2,
Μέρος τοῦ φυτοῦ 3, Ἀπόστο-
λος 4, Πλανήτης 5, Ποταμὸς
τῆς Ἑλλάδος 6, Θεά 7, Ἐν-
τομον.

123-127. Μαγικὸν Γράμμα

Τὴ ἀνιαιλλαγὴ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, κίνηται τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγχαρματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:
τάσις, ρῆμα, ζῶμα, κλῆμα, τροχός.

128. Κρυπτογραφικὸν
1 2 3 4 1 5 6 7 8 = Ἀρχ. στρατηγός
2 1 4 8 = Ποίημα
3 5 1 4 8 = Ζωτικὴ οὐσία
4 5 6 7 = Ρῆμα
5 1 1 4 8 = Ζῶον
6 7 5 6 7 3 4 8 = Ἀεροπόρος
7 5 7 8 = Ὀμηρικός ἦχος
8 2 9 7 8 = Φαινόμενον

129. Φωνηεντόλιπον
* - μ - δ - μ - κ
Ἄδαμας
130. Γεῖφος
εβ εβ Μέγα Σπήλαιον
οὐτ δε
εβ εβ Ἁγία Λαύρα

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

131. Triangle Syllabique
* - * - * = Lourd véhicule
* - * - * = Plante grimpante
* - * = Espèce, sorte
* = Pronom
Perpend. aussi les mêmes.

132. Chiffre
1 2 3 4 5 = Fleuve d. France
2 4 = Metal
3 1 5 = Terme géographique
4 2 3 = Titre de souverain
5 1 3 5 = Prophète

ΛΥΣΕΙΣ τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φῶλ. 48

706. Βουδαπέστη (Βουόδα, πῆς τῆ.) 707. Ἄδως (δ, θός.) - 708. Ὀρφεύς-Μορφεύς. - 709. Φάκελος-κέφαλος. - 710. Ὁ κόλος, τὸ κάλλος. - 711.

ANANIAΣ 712. Ἡ Μέκωνος (εἰμ. κῶνος.) - 713. ΙΟΚΑΣΤΗ ΣΙΚΑΓΟΝ ('Ικὸ-ΑΣΤΗΝ, κίσα, Αἰγυ-ΟΝ, γίγας, ονίσκος, Νίκαια.) - 714.

ΣΘΕΝΩ (Σελήνη, Ἀθηνᾶ, Ἐ-Λένη, κρ(Νον, ΚλειΩ.) - 715. Ὁ-Που γῆ πατρίς. - 716. Ἡ Ἄμερικὴ εἶναι ἡπειρός. - Ζ Ζ Ζ Ε 717. Α Ε Τ 718. Poincaré J U N O N (point, carré.) A O T D N E

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν του διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖόν μου, ἀποστέλλοντες καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταχυδ. Ἄλλως δὲν εὐθινοῦμεθα διὰ τὴν ἀπόλαυσιν τῶν φυλλάδιων των.

Ξεσπαθῶντες γιὰ τὸ Δωδεκασέλιδο!

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις με ἐλάσ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἢ λέξις, με πλεονάζει δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ με περὶ αὐτὰ δρ. 1. Ὁ χαριτωμένος στίχος δρ. 3. Ἡ προσληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

ΑΠΟΣΤΡΕΞΕΩΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ἐκδοθῆσθε τὴν τετραδίαν Μικρῶν Μυστικῶν Ἐπιγραφῶν τῆς τετραδίου τῆς ΒΑΣΙΛΕΥΣΕΩΣ ΕΠΙΣ ΠΑΠΑΡΩΝΕΣ (πρῶτος βραβεῖο. Μερὶ τῆς Ἐργα.) Κάθε ἑπτανοσ παρτίτσι. Κατὰ ἐρχονται τὰ τετραδία τῆς ΧΙΜΑΡΙΣ καὶ ΝΗΘΗΣ. Ὁ Κήρυξ δὲ βραβεύει τὴν Πρῶτην. (Δεύτερο βραβεῖο. Παλαμὴ ἢ Φλογέρα τοῦ Βασιλῆα.) Πῶδ ὄρασι. Ἀρκετὰ καλὰ ἦσαν καὶ τὰ τετραδία τῆς ΒΕΑΤΡΙΚΗΣ (Τέταρτο βραβεῖο. Μόρφη Σονίτα) καὶ ΦΥΛΙΑΣ (Πεμπτο βραβεῖο. Κακκιδροῦλου Φαλάλα.) Ἐκτός Διαγωνισμοῦ τοῦ ΧΙΜΑΡΙΣ τὴν ζενοποιῶνται. Ὁ Σοκρῆτης ἀποθεῖ δὲν ἤπερ Γαλλικὰ ἢ Ἐκτός πάλι ἀνεκὸ λάθος. Βραβεῖα ἐστὶν. Συγγνώμη γι' αὐτὴ τὴν ἀπογοησίαν μου καὶ ἦταν ἄβελ. Ἐχθροῦ τῶν θερμῶν μένων ποδ λάβα- τὸν κόπο νὰ μοῦ στείλουν Μικρὰ Μυστικὰ τόμα. Νόμι καθεῖνοι πᾶς μοῦ χρεῖ- σαχ τὴ μεγαλύτερη χαρὰ. Ἐχθροῦ.

Μ' ἀγάπη ΒΡΑΧΟΣ (Ἄντων Κανέλλης poste restante Ἐ-σωτερικῶ, Ἀθῆναι).

Ο ΒΡΑΧΟΣ ἀναρχίζει τὴν ἀνταλλαγὴν τοῦ καλλιτεχνικῶν καρτῶν, καὶ παρακαλεῖ τὰ Διαπλασσοῦλα νὰ τοῦ στείλουν στὴν περὶ αὐτὸν διεύθυνσιν.

ΧΙΟΝΙΜΕΝΟ Πῆλο, σὲ ἀνεκάλυψον 68-λεπῆς, εἶναι κολλητικὸ. ΜΟΝΑ ΝΙΖΑ

Παρακαλοῦνται τὰ ἀγαπητὰ Διαπλασσοῦλα νὰ ἐπιθυμοῦν τὴν ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν καὶ τὰ στέλλουν πρὸς Διαπλασσοῦ. Μὲ ἐννοσί, Εἶσα;

Ρόδωρος Βαλεντίνου Ρόδος τῆς Ἐρήμου, Καρκαμελίτσα, ἀνταλλάσσομε καρτῆς καὶ τετραδία τῆς; Ἄσις (ΚΖ-100). ΕΥ

Ρόδος τῆς Ἐρήμου, Καρκαμελίτσα, ἀνταλλάσσομε καρτῆς καὶ τετραδία τῆς; Ἄσις (ΚΖ-100). ΕΥ

Ρόδος τῆς Ἐρήμου, Καρκαμελίτσα, ἀνταλλάσσομε καρτῆς καὶ τετραδία τῆς; Ἄσις (ΚΖ-100). ΕΥ

Ρόδος τῆς Ἐρήμου, Καρκαμελίτσα, ἀνταλλάσσομε καρτῆς καὶ τετραδία τῆς; Ἄσις (ΚΖ-100). ΕΥ

Ρόδος τῆς Ἐρήμου, Καρκαμελίτσα, ἀνταλλάσσομε καρτῆς καὶ τετραδία τῆς; Ἄσις (ΚΖ-100). ΕΥ

Ρόδος τῆς Ἐρήμου, Καρκαμελίτσα, ἀνταλλάσσομε καρτῆς καὶ τετραδία τῆς; Ἄσις (ΚΖ-100). ΕΥ

Ρόδος τῆς Ἐρήμου, Καρκαμελίτσα, ἀνταλλάσσομε καρτῆς καὶ τετραδία τῆς; Ἄσις (ΚΖ-100). ΕΥ

Ρόδος τῆς Ἐρήμου, Καρκαμελίτσα, ἀνταλλάσσομε καρτῆς καὶ τετραδία τῆς; Ἄσις (ΚΖ-100). ΕΥ

Ρόδος τῆς Ἐρήμου, Καρκαμελίτσα, ἀνταλλάσσομε καρτῆς καὶ τετραδία τῆς; Ἄσις (ΚΖ-100). ΕΥ

Ρόδος τῆς Ἐρήμου, Καρκαμελίτσα, ἀνταλλάσσομε καρτῆς καὶ τετραδία τῆς; Ἄσις (ΚΖ-100). ΕΥ

Ρόδος τῆς Ἐρήμου, Καρκαμελίτσα, ἀνταλλάσσομε καρτῆς καὶ τετραδία τῆς; Ἄσις (ΚΖ-100). ΕΥ

Ρόδος τῆς Ἐρήμου, Καρκαμελίτσα, ἀνταλλάσσομε καρτῆς καὶ τετραδία τῆς; Ἄσις (ΚΖ-100). ΕΥ

Ρόδος τῆς Ἐρήμου, Καρκαμελίτσα, ἀνταλλάσσομε καρτῆς καὶ τετραδία τῆς; Ἄσις (ΚΖ-100). ΕΥ

Ρόδος τῆς Ἐρήμου, Καρκαμελίτσα, ἀνταλλάσσομε καρτῆς καὶ τετραδία τῆς; Ἄσις (ΚΖ-100). ΕΥ

Ρόδος τῆς Ἐρήμου, Καρκαμελίτσα, ἀνταλλάσσομε καρτῆς καὶ τετραδία τῆς; Ἄσις (ΚΖ-100). ΕΥ

Ρόδος τῆς Ἐρήμου, Καρκαμελίτσα, ἀνταλλάσσομε καρτῆς καὶ τετραδία τῆς; Ἄσις (ΚΖ-100). ΕΥ

ΔΙΑΠΛΑΣΣΟΚΟΣΜΕ, ψηφιστε ΑΠΟ ΤΩΝ ΓΕΝΟΝ ΗΡΩΣΙΩΝ. ἐπιτοχία ἐξήφα- λισμένη.

Προσπράσσο Διαγωνισμῶν ἀγροφῶν καρτῶν. Συμμετοχὴ μονόδραχμος. Βραβεῖα τρία ἐκλεκτὰ δέματα βιβλία. Στεί- λετε ἑλπί-ες, Ἄσις μου: Συνομιτῆς Κυ- πριάδου ἀριθ. 7, Ἀθῆναι. ΑΒΩ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΗ ΔΙΟΓΕΝΗ, ΑΥΡΑ ΤΟΥ ΕΥΕΛ- ΝΟΥ, ΓΙΝΟ ΒΟΥΓΙΑ, δεχθεσε νὰ εἴδω στὸ Ἑλλῶλόγ μου ἢ Ἀπαντήσατε: Ὁδὸς Ἐδωνος 13, Ἀθῆναι.

ΔΙΑΠΛΑΣΣΟΝ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ Δ/σις: Διηροῦ τῆς Ἐπιτοχίας, 4

Γενομένην ἐπιτοχίαν ἐξελέγησαν: Παιδερὸς Διηροῦ τῆς Ἐπιτοχίας: Ρήγας Φερ- ραῖος, Πρῶτος Τραγεοῦ τῆς Πατρίδος.

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ Ἐπιτοχίας καὶ Ξενο- ποιῶν: Ἄσσις τῶν Ἐπιτοχίας: Ἐπιτε- ρικῶν καὶ Διαγωνισμῶν: Ἰσάκη Κεφουλιαν, Ἀποκαλύψων: Σπινθῆρ.

Κατεργαζόμενοι εἰς τὸν Δημοφιήριον τὸν διεύθυνον ψευδῶν Μ. ΜΥΣΤΙΚΩΝ ΓΚΑΝ, ζητοῦνται τὴν ὑποστήριξιν ἑλῶν.

Προσπράσσο εἰς τὸν Διαπλασσοῦλα μου χαριετὰ ἑλῶν τὰ Διαπλασσοῦλα καὶ Διαπλασσοῦλας. ΚΑΠΕΤΑΝ ΑΦΑΝΤΩΣ

Διαπλασσοῦλα, προσμῖνε τὴν ψφῶν ΚΑΠΕΤΑΝ ΑΦΑΝΤΩΣ

Στὸ Παλιὸν Φάληρον ἰδρυθῆναι ἢ «ΦΑΛΗΡΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ» ἀπὸ τοῦ Ἀνδρόποῦλου, Θεοδοσιᾶδῃ, Καρκαμερῶ, Λεκατῶ, Μαρκῆ, Μαρκαριανῆ καὶ Σαντορινιά, με ἀποτὴ τὴν ἀνευρετικὴ καὶ ἀσκητικὴ ἀνάπτυξιν των μελῶν.

Δ/σις: Μαρκαριανῆ, Σειρήνων, Π. Φάληρον. Ζητοῦνται ἐπιτεροῦσσοι.

«ΦΑΛΗΡΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ» ἐν- τὸς τοῦ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ, ἐκδίδει μην- σιὰν περιοδικὰ με δὴν ἐκλεκτὴν, διτὰσελί- δον. Ἐπιτοχία ἀνδρομῆ δρ. 30.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΠΑΛΙΑΤΩΝ ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ.-Ζ' ΔΙΑΓΩΝ. ΠΡΟΚΗΡΥΣΣΟΜΕΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΔΗΜΟ- ΦΗΡΙΣΜΟΝ ἑστὸς μέχρι τοῦ 8ου φεβρουαρίου τῆς Διαπλασσοῦς ἐπιτεροῦσσομε ψευδῶν. Προσθεῖται τρίμησις Συμμετο- χὴ μονόδραχμ.

Γράφετε ἐπιτοχίαν σὲ κάρτα 10 ψευδῶν με- τῆς ἐκλογῆς σας, εἰ ἂν τὰ τρία πλεονάζου- σινα ἢ δὲ βραβεῖο. Ἀπαντήσατε δὲ βρα- βευθῶν διὰ κλήρου τρεῖς ἐκλογῆς. Ἄσις (ΚΖ-32).

Διαπλασσοῦλα, περιμένονε τὴν Διαγωνισμῶν: ΓΚΡΙ ΠΑΛΙΑΤΩΣ

Ο ΔΕΡΦΟΣ ΠΑΛΙΑΤΩΣ, Πρόεδρος τῶν Ἑλλησπασσῶν κατὰ προτροπὴν μερικῶν φίλων του ἀπεφασίσε νὰ κατελθῆ στὸν Δημοφιήριον, στειρομένης στὰ εὐγενεῖα σας αἰσθημάτων.

ΑΠΟΣΤΡΕΞΕΩΣ ΠΑΛΙΑΤΩΣ ΔΕΡΦΟΣ ΠΑΛΙΑΤΩΣ

Η ΡΟΔΑΙΑ ΑΥΤΟΥΔΑ, κατεργαζο- μενὴ στὸ φετινὸν Δημοφιήριον ἀσκη- μενὴ ὑποστήριξιν ἀπὸ τῆς φίλης τῆς.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ἘΡΜΗΣ ΤΜΗΜΑ ΔΗΜΟΦΗΡΙΣΜΑΤΟΣ Ἐπιτοχίας ἐπιτεροῦσσομε καὶ τὰ εἶσις: ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ ΤΑ ΚΡΙΝΑ, ΕΛΛΑΔΑΣ ΑΓΚΑΛΙΑ Δημοφιήριον: φωνὴ τῆς ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Τὸ πρῶτον καθεῖνον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἐπιτοχία ἀναγῶ- σις τῆς συνδρομῆς του.